

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/135/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712218287
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712218287.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, proti odporcovi: Z. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom R., ul. Q. č. XX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov č. 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom K., ul. J. Q. č. X/D., o zaplatenie sumy 3.763,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 17. októbra 2013 č. k. 5C/165/2013-96, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy odvolacieho konania v sume 148,90 eur, k rukám JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom K., ul. J. Q. č. X/A, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom zo dňa 17. 10. 2013 č. k. 5C/165/2013-96 návrh navrhovateľa zamietol (výrok I.). Navrhovateľa zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania v sume 568,29 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Odporcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal zistené, že právny predchodca navrhovateľa Všeobecná úverová banka a. s. a odporca uzavreli dňa 22. 12. 2004 Zmluvu č. 204/751220/7758, na základe ktorej boli odporcovi poskytnuté finančné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, ako aj podmienky pri neplnení zmluvných povinností boli riešené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré boli súčasťou zmluvy. Pretože zo strany odporcu nedošlo k plneniu, ku ktorému sa zaviazal v zmysle uvedenej zmluvy, právny predchodca navrhovateľa odstúpil od zmluvy a vyzval odporcu k úhrade dlžnej sumy. Všeobecná úverová banka postúpila svoju pohľadávku na navrhovateľa Zmluvou zo dňa 14. 02. 2011, v čase postúpenia pohľadávky táto predstavovala sumu 3.913,63 eur.

Zo strany navrhovateľa ako príloha Zmluvy o postúpení vo vzťahu k dlžníkovi Z. P. bol predložený sumár, z ktorého nesporne vyplynulo, že splatnosť pohľadávky nastala ku dňu 15. 04. 2008, celková výška

pohľadávky ku dňu 14. 02. 2011 (v čase postúpenia) bola 3.913,61 eur. Počet dní omeškania k danému obdobiu bol 1140 dní.

Navrhovateľ ďalej súdu predložil ako listinný dôkaz dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 07. 12. 2011 uzavretú s odporcom s tým, že dohoda obsahuje ujednanie - uznanie záväzku v zmysle zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom Všeobecná úverová banka na výšku dlžnej istiny 2.470,62 eur s príslušenstvom pohľadávky, výška splátok uvedená nebola, dátum splatnosti bol 20. deň v mesiaci a dátum prvej splátky 20. 12. 2011. V texte zmluvy sa v bode 3.1 uvádza, že osoby uvedené v zmluve, resp. dohode vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Pred vydaním platobného rozkazu právny zástupca navrhovateľa oznámil súdu, že odporca vykonal 3 dielčie platby, a to platbu 30 eur dňa 20. 12. 2011, 30 eur dňa 31. 01. 2012 a 90 eur 27. 04. 2012, t. j. po postúpení pohľadávky (Zmluva o postúpení zo dňa 14. 02. 2011).

Pri rozhodovaní vo veci samej okresný súd za podstatné považoval to, že právny vzťah, od ktorého navrhovateľ odvodzoval svoje nároky vo vzťahu k odporcovi je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade odporca jednoznačne v dohode o splátkovom kalendári a uznaní dlhu uznal premlčaný dlh. O tom, že uznal premlčaný dlh nevedel, čo je možné vyvodiť aj z jeho správania na pojednávaní konanom dňa 17. 10. 2013, kde sa nevedel ani presne vyjadriť k inštitútu premlčania, označoval ho ako nejaké zamlčanie, ktoré nepoznal. Okresný súd dospel k záveru, že pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo jednoznačne k nekalej obchodnej praktike zo strany navrhovateľa, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne ovplyvnila aj správanie sa odporcu ako priemerného spotrebiteľa. I napriek tomu, že navrhovateľ v predmetnej dohode umiestnil text o vedomosti odporcu o premlčaní dlhu, v skutočnosti ho o tejto okolnosti neoboznámil, ani mu nevysvetlil, aké právny účinky vo vzťahu k odporcovi ako dlžníkovi uznanie premlčaného dlhu vyvoláva. Nedal mu ani možnosť vzhľadom na to, že jeho dlh bol v čase uznania premlčaný, zvážiť takto premlčaný dlh vôbec uznať. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku tak ako nekalú obchodnú praktiku možno považovať za neplatnú a to vo vzťahu k samotnej istine i úroku z omeškania. Nič na tom nemení skutočnosť, že po podpísaní tejto dohody zo strany odporcu došlo k čiastočnému plneniu.

O tom, že odporca uznal premlčaný dlh nesporne svedčí príloha k zmluve o postúpení pohľadávky (č. I. 21 spisu), kde počet dní omeškania je uvedený 1140 dní, čo znamená, že ku dňu 14. 02. 2011 bol odporca už v omeškani a v čase podpisovania dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu (07. 12. 2011) bol dlh nesporne premlčaný, čoho si musel byť navrhovateľ vedomý.

Ak sa nároky zo spotrebiteľských zmlúv premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, v čase postúpenia pohľadávok bola pohľadávka právneho predchodcu navrhovateľa aj s príslušným úrokom z omeškania ešte nepremlčaná, premlčacia lehota plynula ku dňu 15. 04. 2011, avšak v čase uznania záväzku bol záväzok premlčaný, pričom uznanie premlčaného záväzku spôsobuje vznik právnej domnienky o existencii dlhu v čase jej uznania iba v prípade, že dlžník o premlčaní záväzku v čase uznania záväzku vedel. Dlžník v čase uznania dlhu o premlčaní nevedel tak, ako sa to stalo v prípade odporcu, nevyvolalo jeho uznanie žiadne právne následky a preto súd po vznesení námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporcu, ako aj odporcu prihliadol na túto námietku a návrh v celom rozsahu zamietol.

Odporcovi nevznikli trovy konania, preto okresný súd v súlade s ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vo vzťahu k nemu vyslovil, že nemá právo na náhradu trov konania.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu vznikol nárok na náhradu trov konania. Pri priznávaní trov konania vychádzal okresný súd zo záveru, že Občiansky súdny poriadok v ust. § 93 ods. 2 umožňuje právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, vstúpiť do konania ako vedľajší účastník popri navrhovateľovi, alebo odporcovi. Účelom tohto ustanovenia je posilnenie práva účastníka na súdnu ochranu poskytnutím kvalifikovanej právnej pomoci a práve z tohto dôvodu právnická osoba so špecifickým predmetom činnosti nie je povinná preukazovať právny záujem na výsledku konania tak, ako je to v prípade vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 1 O. s. p. V danom prípade je samotné združenie vytvorené za účelom ochrany spotrebiteľa, pričom zo zákona sa predpokladá chránenie záujmov spotrebiteľa. Je nepochybné, že vedľajší účastník (teda aj právnická

osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľa) má právo zvoliť si v konaní právneho zástupcu a takto vynaložené náklady sú považované za účelne vynaložené náklady, ktoré má právo uplatňovať si voči neúspešnému účastníkovi.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu a žiadal aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a návrhu navrhovateľa vyhovel resp. rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočne zisteným skutkovým stavom.

V podrobnostiach navrhovateľ tvrdil, že predmetná Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 07. 12. 2011 spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň podľa neho odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti poukázal na čl. 3 bod 3.1 Dohody, v ktorej je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené „osoby uvedené v bode 1.2 alebo 1.3. tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba a to priamo zo zákona.

Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že odporca, keďže si je vedomý svojho existujúceho záväzku voči veriteľovi, ho v súlade s dobrými mravmi a svojím svedomím chce uhradiť, avšak vzhľadom na to, že pre svoju zlú finančnú situáciu ho nemôže uhradiť naraz v plnej výške, sa slobodne rozhodne uzavrieť s navrhovateľom Dohodu, v zmysle ktorej mu je umožnené uhradiť existujúci záväzok postupne v splátkach. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom je nekalá obchodná praktika. Navrhovateľ mal možnosť sa v tom čase domáhať zaplatenia pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka odporcu značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by odporca musel pravdepodobne uhradiť naraz. Odporca sa však rozhodol Dohodu podpísať a uhrádzať pohľadávku v splátkach. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že odporca si svoje postavenie v čase podpisu Dohody nijako nezhoršil.

Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom navrhovateľ považoval za zarážajúci, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dokaz, že odporca sa dohodol s veriteľom na splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Považoval takéto vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávku uplatniť na súde.

Pokiaľ ide o ukončenie zmluvy, navrhovateľ bol toho názoru, že súd vychádzal z nepreukázaných skutočností, keď v konaní nebolo preukázané, že jeho právny predchodca - postupca a rovnako ani navrhovateľ, ukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom a odporcom. Vzhľadom na uvedené ani súd nemohol mať ukončenie zmluvy a splatnosť pohľadávky za preukázané, a teda mal nárok navrhovateľa posudzovať s poukazom na ust. § 103 Občianskeho zákonníka, keďže zo zmluvy je nesporné, že zmluvné strany sa dohodli na plnení v splátkach. Dohoda bola podpísaná dňa 07. 12. 2011 a konečná splatnosť splátkového úveru bola dohodnutá na deň 20. 12. 2009. Následne mal súd teda aplikovať ust. § 103 Občianskeho zákonníka a navrhovateľovi priznať prinajmenšom splátky, ktoré v čase uznania a podpisu Dohody premlčané neboli (počnúc splátkou splatnou ku dňu 20. 12. 2008). Navrhovateľ nesúhlasil so zamietnutím návrhu z dôvodu premlčania nároku v plnom rozsahu, keďže záväzok, ktorý odporca uznal, v čase podpisu Dohody, premlčaný nebol.

Tiež uviedol, že predmetnou Dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v

spôsobe plnenia záväzku. V nadväznosti na uvedené navrhovateľ zdôraznil, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi ním ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie Dohody o tom, že odporca uznal svoj záväzok nemohlo byť tomuto vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na Dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s priznaním trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Vedľajší účastník na strane odporcu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdiť. Zároveň žiadal priznať trovy odvolacieho konania vo výške 148,90 eur.

Rozhodnutie prvostupňového súdu považoval v časti jeho zamietavého výroku I. za správne po stránke právnej i skutkovej, nakoľko jeho vydaniu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na predmetnú spotrebiteľskú vec.

Bližšie uviedol, že spotrebiteľská právna úprava zahŕňa komplex právnych noriem verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru. Na úrovni súkromnoprávnej upravujú spotrebiteľské normy okruh všetkých súkromnoprávných zmluvných vzťahov vrátane aj obchodno-právnych, ktoré majú charakter absolútneho obchodu) uzatváraných medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi.

Osobitný právny režim spotrebiteľských zmlúv, ktorý modifikuje klasickú zásadu zmluvnej autonómie, vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu (spotrebiteľa), ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb (dodávateľmi), ktorí stále častejšie na trhu vystupujú v monopolnom postavení resp. konajú v rámci kartelových dohôd.

Samotný izolovaný inštitút premlčania pochopiteľne a objektívne nemôže slúžiť na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany a rozhodnutie o tom, či sa na právny vzťah aplikuje premlčanie podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, má svoje logické základy v použití právneho kódexu, ktorý svojim charakterom zodpovedá poslaniu spotrebiteľského práva, a ktorého imanentnou súčasťou je ako sekundárny dôsledok aj príslušná úprava premlčania.

Dodal, že inštitút uznania záväzku (predpokladá sa platné a účinné uznanie), s ktorým sa spája automaticky predĺženie premlčacej doby, nemôže byť zneužívaný na to, aby jeho prostredníctvom dodávateľ v rozpore s dobrými mravmi kvantifikoval pohľadávku využívajúc kombináciu plynutia času, neprijateľných zmluvných sankcií a stratu relevantných listín u spotrebiteľa (v dôsledku dlhého časového odstupu).

Pokiaľ však spotrebiteľ platne voči dodávateľovi uzná svoj záväzok, ktorý pochopiteľne nesmie svojim obsahom odporovať dobrým mravom (nesmie byť založený na neprijateľných zmluvných podmienkach), potom je pre spotrebiteľa logicky výhodnejšie, ak má možnosť plniť svoj záväzok voči dodávateľovi postupne v priebehu dlhšieho časového obdobia.

Inštitút uznania záväzku podľa Občianskeho zákonníka (ktoré sa musí uskutočniť platne a v rámci mantinelov dobrých mravov) a s tým spojená 10 ročná premlčacia doba je tak pre spotrebiteľa výhodnejší, pretože zmluvné strany majú k dispozícii dlhšie časové obdobie na to, aby sa dohodli na mimosúdnom riešení veci.

Dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka (vrátane aj premlčania a ručenia a pod.) t. j. právneho kódexu určeného pre podnikateľov, je potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko samotnej koncepcii a filozofii spotrebiteľských vzťahov, ktorá predpokladá „laický“ prístup k uzatváraniu zmlúv zo strany spotrebiteľov, zodpovedá všeobecná úprava záväzkov podľa Občianskeho zákonníka (vrátane aj premlčania a ručenia a pod.). Rovnako obsah pojmu dobré

mravy, ktorý sa spája s Občianskym zákonníkom a so vzťahom medzi dodávateľom a spotrebiteľom, je širší ako obsah pojmu férový obchodný styk, ktorý sa spája s Obchodným zákonníkom a s úpravou vzťahov medzi podnikateľmi.

Vedľajší účastník na strane odporcu mal za to, že predmetný záväzok, o ktorý navrhovateľ opiera svoju pohľadávku v predmetnej veci, zjavne napĺňa kritéria spotrebiteľskej zmluvy, a preto je nutné ho posudzovať podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 07. 12. 2011 je formulár, ktorý vopred pripravil navrhovateľ ako veriteľ pre odporcu spotrebiteľa ako dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku, a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah.

Právny predchodca navrhovateľa VÚB, a. s., v právnom postavení dodávateľa uzatvoril s odporcom spotrebiteľom zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 22. 12. 2004.

Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára navrhovateľ v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom v postavení spotrebiteľa.

Akékoľvek argumentačné snahy navrhovateľa o spochybňovanie vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu sú iba jeho účelovou snahou vyhnúť sa tomu, aby bol v rámci svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv považovaný za dodávateľa, teda aby sa vyhol tomu, že „Dohodu“ súd podrobí kontrole podľa ustanovení spotrebiteľských predpisov.

Navrhovateľ je však pri uzatváraní „Dohody“ bez akýchkoľvek pochybností v postavení dodávateľa, a preto súd musí podrobiť každú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzatvára kontrole v zmysle § 153 ods. 3 O. s. p. pri náležitej aplikácii spotrebiteľských predpisov.

Uzatvorenie „Dohody“ je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOS“), pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby.

Neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu

odôvodnil nasledovne:

Predĺženie premlčacej doby:

- navrhovateľovi umožňuje účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva (zmluvné úroky, zákonné úroky, sankcie a pod.) v dôsledku plynutia času a následnú kvantifikáciou príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojom návrhu označuje za súčasť uplatnenej istiny, čo samozrejme prináša možnosť podstatného zvýšenia trov takéhoto súdneho konania,

- spôsobí, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke (zmluvami, prílohami zmlúv, dokladmi o úhradách) a stráca tak aj teoretickú možnosť brániť sa napr. preukázaním splnenia resp. čiastočného splnenia dlhu resp. poukazovaním na neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky dodávateľa.

Predĺženie premlčacej doby navrhovateľ odvodzuje s poukazom na ust. § 558 Občianskeho zákonníka (čo zodpovedá obsahu dojednaní podľa formulára „Dohody“, vid' napr. bod 3.1 posledná veta: Osoby ... majú vedomosť o premlčaní dlhu) resp. s poukazom na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím chce súčasne navrhovateľ získať výhodu právnej domnienky existencie dlhu v čase uznania a uľahčiť si tak pozíciu v súdnom spore, tým že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Tu je na mieste zdôrazniť, že pôvodné právne tituly (spravidla spotrebiteľské úverové zmluvy) takmer v každom prípade, ktorý navrhovateľ uplatňuje na súde, obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky resp. nesúlad so zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii, ktorý nahradil zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, iných úveroch a pôžičkách.

Vo formulárových „Dohodách“ teda necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul, t. j. suma dlhu (istiny) je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom (čo je ďalším dôvodom pre posúdenie „Dohody“ ako neplatnej aj z dôvodu jej neurčitosti, podrobnejšia argumentácia k neurčitosti právneho úkonu vid' bod 4.).

Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je kombináciou jednostranných a dvostranných právnych úkonov upravujúcich právne vzťahy, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľskej zmluvy. Je to formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Tento formulár obsahuje jednostranné právne úkony uznania záväzku, prípadne pristúpenia k záväzku a dvostranné právne úkony pri dohode o splátkach záväzku a dohode o uzatvorení rozhodcovskej doložky. Vzhľadom k predformulovanému obsahu Dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu.

V „Dohodách“ s niektorými dlžníkmi, ako je tomu aj v tomto prípade, sa dokonca neuvádza ani výška splátky ako esenciálna náležitosť dohody o splátkach. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane „skryté“ do „Dohody“ o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 „Dohody“. Formulácia uznania dlhu je predtlačená na všetkých „Dohodách“ bez ohľadu na to, či je dlh v čase „uznania“ premlčaný alebo nie.

Rozhodcovská doložka v bode 4 Dohody je ako neprijateľná zmluvná podmienka v právnych vzťahoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy postihnutá absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 4. písm. r/, ods. 5 Občianskeho zákonníka) a jej nulitné právne účinky v spotrebiteľských zmluvách už boli početne judikované Súdny dvorom EÚ, Ústavným súdom SR, Najvyšším súdom SR, ale aj súdmi nižších stupňov. V rovine verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa upravenej ustanoveniami ZOS je potrebné okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárové Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku považovať za nekalú obchodnú praktiku. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto „Dohody“ nikdy nevychádza od spotrebiteľa. „Dohoda“ je podpisovaná spotrebiteľmi po vynútenej návšteve resp. kontakte pracovníka, prípadne splnomocnenej osoby navrhovateľa spravidla narýchlo, na rozličných miestach (od dverí bytu až po parkovisko supermarketu) a po vypísaní „Dohody“ touto osobou je dlžníkovi predkladaná na podpis s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu. Spotrebiteľ chcel splátky, avšak musel podpísať celý formulár, pričom ani len netušil význam toho, čo podpisuje. Nekalosť obchodnej praktiky sa posudzuje najmä podľa § 8 ods. 4 ZOS.

Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa resp. dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku.

Nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. So všetkými skutočnosťami uvádzanými odvolateľom sa náležitým a presvedčivým spôsobom vyporiadal už prvostupňový súd, ktorého rozhodnutie spĺňa všetky požiadavky kladené na zákonné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Inak povedané, prvostupňový súd sa dôsledne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli v prejednávanej veci rozhodujúce vrátane tých, na ktoré poukázal odvolateľ a preto nebolo potrebné zo strany odvolacieho súdu uvedené skutočnosti opätovne zdôrazňovať.

Odvolací súd však považuje za potrebné na zdôraznenie uviesť, že preskúmaním obsahu spisu mal preukázané, že návrhom podaným dňa 30. 11. 2012 navrhovateľ žiadal zaviazat' odporcu zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom. Vo svojom písomnom návrhu uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 14. 2. 2011, uzavretej medzi postupcom Všeobecná úverová banka a.s. so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi. Postupca a odporca uzatvorili dňa 22. 12. 2004 Zmluvu č. 2004/51220/7758, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Okresný súd žalobu zamietol, keď uznal dôvodnosť vznesenej námietky o premlčaní dlhu.

Odvolací súd preto podrobne preskúmal rozhodujúcu otázku, ktorá bola vo veci vznesená a to či v danom prípade došlo k uznaniu dlhu zo strany odporcu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka a či toto založilo plynutie novej desaťročnej premlčacej doby.

Vychádzajúc z obsahu uvedenej Dohody podpísanej medzi účastníkmi dňa 07. 12. 2011, ako aj okolností za akých k jej uznaniu došlo aj odvolací súd považoval uznanie dlhu za právne neúčinné, pretože aj keď uznať možno aj premlčaný dlh, uznávajúci prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, pričom v konaní nebolo preukázané, že odporca vedel o jeho premlčaní ako to vyžaduje ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Odvolanie odporcu, namietajúceho nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v tom, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Odvolací súd nepopiera, že na základe ust. § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh avšak za podmienky, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel (R 51/1968). Písomným uznaním premlčaného dlhu čo do dôvodu a výšky právne účinky už vzniknutého premlčania zaniknú a právo sa začne premlčovať v novej 10-ročnej premlčacej lehote. Ak však dlžník uznávajúci dlh nevedel o jeho premlčaní, výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že uznanie dlhu vyššie uvedený právny následok nemá.

Je tiež potrebné podotknúť, že odvolaciemu súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ v snahe reparaovať pochybenie svoje, resp. pochybenie právneho predchodcu, spočívajúce v podaní návrhu včas (pred uplynutím premlčacej doby) a vyhnúť sa tak novej námietke premlčania a zamietnutia návrhu, sofistikovane pomocou osôb v jeho záujme konajúcich, obchádza dlžníkov a pod podmienkou výhodnosti podpísania splátkového kalendára ako listiny, ktorá má dlžníka uchrániť pred problémami, do tejto inkorporuje aj vyhlásenie o uznaní dlhu bez toho, aby dlžníka podrobne oboznámil s následkami takého uznania.

Vzhľadom na zistené skutočnosti bol odvolací súd názoru, že už okresný súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa vznesenými v odvolaní, jeho skutkové zistenia a na to nadväzujúce právne závery odvolací súd vyhodnotil ako správne a nakoľko okresný súd rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. bolo potrebné jeho rozhodnutie vrátane výroku o trovách konania potvrdiť.

Pokiaľ sa týka odvolacích námietok navrhovateľa vo vzťahu k trovám vedľajšieho účastníka, tieto odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo

vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47, ods. 2, ako aj z článku 37 odseku 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca mal vo veci plný úspech, avšak trovy odvolacieho konania si neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.). Vedľajší účastník na strane odporcu si uplatnil trovy konania za podané vyjadrenie k odvolaniu dňa 27. 11. 2013 vo výške 148,90 eur. Vzhľadom k tomu, že trovy vedľajší účastník vyčíslil v súlade s § 13a písm. c/ v spojení § 10 ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (hodnota pohľadávky 3.763,61 eur, hodnota 1 úkonu: 41,49 eur + 10x 9,96 eur = 141,09 eur + paušálna náhrada za rok 2013 vo výške 7,81 eur) odvolací súd mu tieto v uplatňovanej výške priznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.